ఏటి ఒడ్డున నీటిపూలు

- కోలిపాక రమామణి

రమామణిగారు 29 యేళ్ళ వయసులో వ్రాసిన మొదటి నవల ఈ 'ఏటి ఒడ్డున నీటిపూలు'. పోటీల్లో బహుమతి గెలుచుకుంది. తర్వాత కన్నడపత్రికలో అనువాదమై సీరియల్ గా వచ్చింది. అప్పుడు పుస్తకరూపంలో వెలువడింది. ఆ తర్వాత నాలుగైదు సంవత్సరాల వ్యవధిలోనే 'వెన్నెల్లో పిల్లనగ్రోవి', 'గడ్డిపోచలు','హాలాహలంలో అమృతం' లాంటి పాఠకాదరణ పొందిన నవలలు వ్రాశారు. అప్పటి అన్ని ప్రముఖపత్రికలలోను, ఆకాశవాణికి కథలు కూడా వ్రాశారు.

(గత సంచిక తరువాయి)

ఆంధ్రప్రభ వారపత్రిక ఉగాది నవలల పోటీలో ద్వితీయ బహుమతి పొందిన నవల (1968)

27

"పద్మా! అంటూ ఏడాది పిల్లవాణ్ణి చంకనెత్తుకుని ప్రవేశించిన శ్రీదేవిని చూసి ఆశ్చర్యపోయింది పద్మ.

"ఏమిటలా చూస్తున్నావు కొత్తదానిలా? నేనే, శ్రీదేవిని" అంటూ దగ్గిరికి వచ్చి, "ఇదిగోరా మీ అత్త" అంటూ పిల్లవాడిని పద్మ చేతికి అందించింది శ్రీదేవి. బొద్దుగా, ముద్దు వస్తూ ఉన్నాడు బాబు. వాడు పద్మని చూడగానే మధురంగా నవ్వాడు. పద్మ ప్రేమగా దగ్గిరికి తీసుకుని రెండు బుగ్గల మీద ముద్దులు పెట్టుకుంది.

అప్పుడే అక్కడికి వచ్చిన వరలక్ష్మి ఇన్నాళ్ళకి కూతురి పెదవుల మీద నవ్వు చూసి, ఒక్కసారి నిట్టూర్చింది.

"ఎప్పుడు వచ్చావమ్మా శ్రీదేవి? నిలుచునే ఉన్నావు, కూర్చో" అంటూ కుర్చీ చూపింది ఆవిడ.

"ఎక్కడండీ, పద్మ నన్ను మరిచి పోయినట్టుంది. లోపలి రమ్మనలేదు. కూర్చోమనలేదు" అంది సన్నగా నవ్వుతో, కుర్చీ మీద కూర్చుంటూ శ్రీదేవి.

"అదేమిటోనమ్మా, ఇలా స్తబ్దుగా తయారయింది. జడ వేసుకోడానికి, చీర మార్చుకోడానికి కూడా నేను పోరవలిసి వస్తూంది" అంది వరలక్ష్మి బాధ పడుతూ.

శ్రీదేవి కూడా ఆ మాటలు విని బాధపడింది.

"ఎప్పుడు వచ్చావు? మీ వారు వచ్చారా?" అంది వరలక్ష్మి ప్రసంగం మారుస్తూ.

"ఈ రోజు ఉదయమే వచ్చాను. సంక్రాంతి పండగ ఇంకా పదిరోజులు ఉంది కదా! మావారికి ఇన్నాళ్ళు సెలవు దొరకదు. పండగ ముందు రోజు వస్తారు."

పద్మ పిల్లవాణ్ణి ఆడిస్తూ, ఒకపక్క నుంచి వీళ్ళ మాటలు వింటూ కూర్చుంది.

"పిన్నిగారూ, రాత్రికి వంట చేసేసారా? అంది శ్రీదేవి.

"లేదమ్మా, ఇప్పుడే మొదలు పెడదాం అనుకుంటున్నాను."

"అయితే గుప్పెడు బియ్యం ఎక్కువ పొయ్యండి. నేను ఈ రాత్రి ఇక్కడే ఉండిపోతాను. బాబుకి పాలు సీసాలో తెచ్చాను. అవి వాడికి పట్టేస్తాను."

"బాబుకి పాలు నువ్వు ఇంటి దగ్గిరినించి తెచ్చుకోవాలిటమ్మా! ఆ మాత్రం మా ఇంట్లో తీసుకోకూడదా?" అంది నొచ్చుకుంటూ వరలక్ష్మి.

"మీ ఇంట్లో తీసుకోడానికి నాకేం అభ్యంతరం లేదు. తీరా రాత్రి ఇక్కడ పాలు దొరుకుతాయో లేదో అని తెచ్చాను. మీరు వేరే భావించకండి" అంది శ్రీదేవి సర్ది చెపుతూ.

వరలక్ష్మి వంటింట్లోకి వెళుతూంటే, బయటనించి నారాయణరావుగారు వచ్చారు. శ్రీదేవి లేచి నమస్కరించింది. శ్రీదేవిని పలకరించి, పద్మ చేతిలో ఉన్న బాబుని తీసుకున్నారు నారాయణరావురారు. వాడు కొత్త మనిషిని చూస్తే నవ్వుతాడు. వాడి చిలిపినవ్వులు చూసి అందరూ తెగ సంబరపడతారు. బాబుని ఎత్తుకుని పైకి గాలిలోకి ఎగరేసి పట్టుకుంటూ, "మీ బాబు బాగున్నాడమ్మా. ఏం పేరు?" అన్నారు సంతోషంగా నారాయణరావుగారు.

"బాబు పేరు అమర్. మా వాడు బాగున్నాడని మీరొక్కరు మెచ్చుకున్నారండీ. అందరూ 'నల్లవాడు నల్లవాడు' అంటారు" అంది శ్రీదేవి.

"శరీరం రంగులో ఏముందమ్మా! మనసుకి ఉంది రంగు. ఎఱ్ఱగా ఉన్నాడు అబ్బాయని మోసపోయి మా పద్మని ఇస్తే మా అల్లుడు ఏం చేశాడు? బంగారం లాటి పిల్లను కర్కోటకుల చేతుల్లో పడేశాం. ఎలా అయిపోయిందో చూశావా?" ఆయన కళ్ళల్లో కోపం, వెంటనే దుఃఖం తొణికిసలాడుతున్నాయి.

తండ్రి, కూతురు పిల్లవాడితో ఆడుకుంటూ ఉంటే శ్రీదేవి వంటింట్లోకి వెళ్ళింది. "పిన్నిగారూ, కూర ఇవ్వండి నేను తరుగుతానూ" అంటూ.

"ఇంతోటి వంటకి నువ్వు సాయం కూడా ఎందుకమ్మా! వాకిట్లో పద్మ, నువ్వు కబుర్లు చెప్పుకోండి" అంది వరలక్ష్మి, బియ్యం గిన్నెలో పోసి కడుగుతూ.

"పద్మ బాబుతో ఆడుకుంటూంది. నేను మీ దగ్గిర కూర్చుందామని వచ్చాను" అంది శ్రీదేవి.

శ్రీదేవి తనతో మాట్లాడాలని వచ్చిందని గ్రహించింది వరలక్ష్మి. గిన్నెలో నీళ్ళు పోసి, బంగాళదుంపలు, కత్తిపీట ఇచ్చింది శ్రీదేవికి. బంగాళ దుంపలు చెక్కు తీసి, నీళ్ళలో కడిగి చిన్నచిన్న ముక్కలు తరుగుతూ కూర్చుంది శ్రీదేవి.

"పద్మ సంగతి ఏమిటి, పిన్నిగారూ? అంత ఆరోగ్యమైన మనిషి అలా పుల్లలా ఎలా అయిపోయింది? దేనికి బెంగ?" అంది శ్రీదేవి.

"బెంగ కాక ఏముందమ్మా, కాపరం అలా అయ్యాక? దాన్ని తల్చుకుని వాళ్ళ నాన్నగారు, నేను కూడా కుంగి పోతున్నాం" అంటూ వరలక్ష్మి ఒకటొకటిగా కూతురి కాపరాన్ని గురించిన సంగతులన్ని చెప్పింది.

"బలవంతపెట్టి, బ్రతిమాలగా ఈ సంగతులన్నీ చెప్పిందమ్మా. ఈ రెండేళ్ళూ ఒక్క ముక్క రాయలేదు మాకు. అన్నీ తానే కడుపులో పెట్టుకుని కుమిలి పోయింది. ఎంత బాధపడిందో ఏమో. అది మద్రాసు పేరు చెపితే వణికి పోతుంది. ఇంక అక్కడికి వెళ్ళనంటూంది." వరలక్ష్మి కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. చెంగుతో తుడుచుకుంటూ కూర్చుంది ఆమె.

శ్రీదేవి మౌనంగా జాలి చూపడం తప్ప, ఏమీ చెయ్యలేకపోయింది. అటు అత్తగారుకాని, ఇటు భర్త కాని ఎవరో ఒకరు మంచివారైతే, పద్మ కావాలి అనుకుంటే, "వాళ్ళున్నారు, పద్మ కాపరానికి ఫరవాలేదు. కొన్నాళ్ళలో అన్నీ చక్కబడతాయి" అని చెప్పవచ్చు. కాని ఇద్దరిలోను ఎవరూ దయగలవారు కాకపోతే పద్మ కాపరానికి ఎలాంటి భరోసా ఉంది?

పద్మకి జరిగిన అన్యాయం తలుచుకున్న శ్రీదేవికి కోపం వచ్చింది.

వరలక్ష్మిగారిని కూర్చోమని తనే కొబ్బరికాయ పచ్చడి చేసి, బంగాళాదుంపలు వేయించింది శ్రీదేవి. ఇన్నాళ్ళదాకా గుండెలలో బరువుగా ఉన్న కూతురి కథ ఈ రోజు ఈ అమ్మాయితో హృదయం విప్పి చెప్పుకోగానే వరలక్ష్మికి చాలా భారం తగ్గినట్లయింది.

బాబుకి పాలు పట్టి, పడుకోబెట్టి అందరు భోజనాలు చేసారు. భోజనాల దగ్గిర హైదరాబాద్ విశేషాలు, వింతలు చెప్పింది శ్రీదేవి.

రాత్రి పద్మ గదిలో మంచం మీద బాబుని పడుకోబెట్టి, స్నేహితురాళ్లిద్దరు చాపలు వేసుకుని కింద దగ్గిరిగా పడుకున్నారు.

చాలాసేపు మౌనంగా గడిచి పోయింది. కాని ఇద్దరికీ తెలుసును, ఎవరూ నిద్ర పోలేదనీ, నిద్రపోయినట్లు నటిస్తున్నారనీను. చివరికి శ్రీదేవే అంది. "పద్మా! నేను కాకినాడ ఎందుకు వచ్చానో తెలుసా? చారుమతి నీ విషయం అంతా ఉత్తరంలో రాసింది చాలా రోజుల కిందటే. అప్పటి నించి నీ దగ్గిరికి రావాలని ఒకటే తహతహ. ఇప్పటికి రాగలిగాను."

పద్మ "ఊమ్" అని ఊరుకుంది.

"అమ్మ నా కంతా చెప్పారు. నీ కథ విన్న దగ్గిర నించి నా గుండెలు మండి పోతున్నాయి. పెళ్లి అనగానే ఎన్ని కలలు కంటాం! భావి జీవితాన్ని ఎన్ని రంగుల్లో ఊహించుకుంటాం! అన్నీ నీకు నిరాశాలుగా మారిపోయాయి. అయినా మీ అత్తగారిని కాదు అనవలసినది. తప్పంతా మీ ఆయనది. ఆయనని అంటున్నానని కోపగించుకోకు. మరే అంత చవట ఏమిటి మాధవరావు?"

"నువ్వు ఏ మాట అన్నా, ఎవరిని అన్నా నాకు కోపం రాదు, ఏడుపు రాదు" అంది పద్మ.

"నే నొకమాట అడుగుతాను. చెబుతావా పద్మా? నువ్వు మీ ఆయన్ని మార్చడానికి ఏమైనా ప్రయత్నించావా?"

"అన్నీ అయ్యాయి, దేవీ. ఆయన వాళ్ళ అమ్మ బ్రతికి ఉన్నని రోజులూ మారరు. అమ్మతప్ప ఇంకో మనిషి అవసరం లేదు."

"మీ అత్తగారు కొడుక్కి పెళ్లి ఎందుకు చేసినట్టూ?"

"కొడుకుని కన్నాను, పెంచాను, పెద్ద చేశాను, చదువు చెప్పించాను, పెళ్లి చేసాను అని తను కొడుక్కి చేసిన ఉపకారాలన్నీ వల్లించుకునేందుకు! ఆవిడ కొడుక్కి పెళ్లి మాట్లాడని మానుతో చెయ్యవలసింది, హృదయం ఉన్న మనిషితో కాదు."

"కాని ఎన్నాళ్ళు మీ ఇద్దరూ వేరుగా ఉంటారు?"

"బహుశః జీవితాంతం వరకు." పద్మ గొంతుకలో అంతులేని నిరాశ.

"నీ జీవితం ఇలా చీకటిగా, అడివి కాచిన వెన్నెల్లా గడిచిపోవడం నేను సహించలేను." శ్రీదేవి ఉద్రేకంగా అంది.

పద్మ నవ్వింది. "మరేం చేస్తావు?"

"ఏదో ఒకటి చేయాలి పద్మా. నువ్వు మాధవరావుని వదిలేసి ఇంకెవర్నైనా పెళ్లి చేసుకో." ఆవేశంగా అంది శ్రీదేవి.

"అవన్నీ వట్టి మాటలు దేవీ! మొదటిసారి పెళ్లి కావడానికే ఆడపిల్లలకి ఎంతో కష్టమై పోతూ ఉంది. ఇంకా, ఒకసారి పెళ్లి అయి, రెండేళ్ళు కాపరం చేసిన నన్ను ఎవరు చేసుకుంటారు?"

"నీ లాంటి అందగత్తెను చేసుకోడానికి కోటిమంది ముందుకు వస్తారు."

"అంటా నీ భ్రమ. అలా వచ్చినా నేను చేసుకోను."

"ఎందుకు చేసుకోవూ?" అర్థం కానట్టు అడిగింది శ్రీదేవి.

"ఈ పెళ్లి ఇంత బాగా అయింది. ఈ మొగుడుతో ఇంత చక్కగా సంసారం చేశాను. నాకిప్పుడు పెళ్లి అన్నా, మొగుడన్నా వెగటు పుట్టింది. నా జీవితాన్ని ఇలా వెళ్ళనియ్యి."

"అలా జీవితాన్ని అసహ్యించుకోకు పద్మా. ఏ గొడవైనా కాలగతిలో మానిపోతుంది. కొన్నాళ్ళు గడిచే సరికి నువ్వూ ఈ చేదుజీవితాన్ని మరిచిపోయి, నూతన జీవితాన్ని ఆశిస్తావు" అంది శ్రీదేవి.

"నువ్వో పిచ్చిదానివి. అందరినీ ఉద్ధరించాలనుకుంటావు" అంది పద్మ, అటు తిరిగి పడుకుంటూ.

"అవును, నా స్నేహితురాలు సుఖంగా లేదని తెలిస్తే , నేనూ సుఖంగా జీవించలేను" అంది శ్రీదేవి.

పద్మని గురించే ఆలోచిస్తున్న శ్రీదేవికి చాలా సేపటి దాకా నిద్ర పట్టలేదు.

పొద్దున్నే ఇంటికి ప్రయాణమయింది శ్రీదేవి. ఇల్లంతా సందడిగా తిరుగుతూ, ఎండిపోయిన వారి హృదయాలను రంజింపజేస్తూ, తియ్యటి నవ్వులు ఒలకబోస్తున్న చిన్ని అమర్ ని వదలాలనిపించడం లేదు పద్మకి, పద్మ తల్లికి, తండ్రికి కూడా. తాను కాకినాడలో ఉన్నన్ని రోజులు తరుచు పద్మ ఇంటికి వస్తూ ఉంటానని మాట యిచ్చి బయలు దేరింది శ్రీదేవి.

రిక్షా వచ్చింది.

"వెళుతున్నాను, పద్మా. ఇవాళ సాయంత్రం మా ఇంటికి రా. చారుకి కూడా కబురు పంపుతాను. కొంతసేపు ముగ్గురం హాయిగా గడపవచ్చును" అంది శ్రీదేవి.

పద్మ తటపటాయించింది. మద్రాసు నించి వచ్చాక పద్మ ఇల్లు కదిలి బయటికి వెళ్ళలేదు. బయటికి వెళితే ఇరుగుపొరుగు, తెలిసిన వాళ్ళు ఏం ప్రశ్నలు అడుగుతారో అని భయం.

"రాను" అని చెప్పబోతున్న పద్మ జవాబుని ఆపుతూ నారాయణరావుగారే అన్నారు. "పద్మని తప్పక మీ ఇంటికి పంపుతానమ్మా. అయిదు గంటలకి వస్తుంది" అని.

శ్రీదేవి రిక్షా ఎక్కి వెళ్ళిపోయింది.

సాయంత్రం నాలుగు గంటలకి శ్రీదేవి కబురు అందిన చారుమతి ఆమె ఇంటికి వచ్చింది. అమర్ ని చూసి చారుమతికూడా మురిసిపొయింది. వాడిని ఎత్తుకుని ముద్దులు కురిపించింది.

శీతాకాలం పొద్దు. నాలుగు గంటలకే ఎండ తగ్గిపోతూంది. చారుమతి, శ్రీదేవి పెరట్లో మామిడి చెట్టు కింద కూర్చున్నారు.

"ఇంకా పద్మ రాలేదా? వస్తుందని రాశావు చీటీలో" అంది చారుమతి కూర్చుంటూ.

"పద్మ అయిదు గంటలకి వస్తుంది. నీతో ముందు ఏకాంతంగా మాట్లాడవచ్చునని నాలుగింటికే రమ్మన్నాను."

"అంత ఏకాంతంగా మాట్లాడవలిసింది ఏమిటీ?" అంది చారుమతి, కళ్ళు చిట్లించి చూస్తూ.

"మన పద్మ విషయమే. నిన్న రాత్రి వాళ్ళమ్మగారు నాకు పద్మ కథంతా చెప్పారు.పద్మతో కూడా మాట్లాడాను నేను" అంది శ్రీదేవి, బాబుని ఒడిలోకి తీసుకుంటూ.

"నువ్వు పెళ్లి అయినదానివి. అర్థం చేసుకోగలవని పద్మ కథ చెప్పి ఉంటారు. ఇంతకీ ఏమిటి సంగతి?" అంది కుతూహలంగా చారుమతి.

వరలక్ష్మిగారు చెప్పిన కథ అంతా తిరిగి చెప్పింది శ్రీదేవి. విని ఎంతో బాధ పడింది చారుమతి. పెళ్ళికాని తనకి, పెళ్లి అయిన పద్మకి జీవితంలో భేదం లేదు. పద్మకి ఒక చేదు అనుభవం మాత్రం మిగిలిపోయింది.

"అంటే, కాపరం వదిలేసి వచ్చిందంటావా పద్మ?" అంది చారుమతి.

"అది కాపరమా, చారూ? అతను పద్మని పెళ్లి ఎందుకు చేసుకున్నాడో అర్థం కావటం లేదు. అతనికి విడాకులు ఇచ్చేసి, తిరిగి పెళ్లి చేసుకోమంటున్నాను నేను."

ఆడపిల్లకి పెళ్లి కావటం, సరియైన వరుడు దొరకటం ఎంత కష్టమో స్వానుభవం మీద తెలుసును చారుమతికి.

"మొదటిసారికే దిక్కు లేకపోతే, రెండో పెళ్లి అమ్మాయిని చేసుకోడానికి ఎవరు సిద్ధ పడతారు, దేవీ?" అంది చారుమతి సందేహంగా.

"సహృదయులైన యువకులు మన సంఘంలో ఉండకపోరు, చారూ! అయితే మనం కొంచెం ప్రయత్నించి, వెదకాలి" అంది శ్రీదేవి. చారుమతి మౌనంగా ఊరుకుంది.

"నాకే ఒక అన్న ఉంటే ఈ ఇబ్బంది లేకపోవును కదా అని ఆలోచిస్తున్నాను. నచ్చచెప్పి, ఒప్పించి పద్మని పెళ్ళాడేటట్లు చూద్దును" అంది శ్రీదేవి తిరిగి.

చారుమతికి వెంటనే శంకరం జ్ఞాపకానికి వచ్చాడు. శంకరానికి పద్మ అంటే ఇష్టమే, ఎన్నోసార్లు పద్మ అందాన్ని పొగిడేవాడు.

"నీకు అన్న లేకపోతేనేం? నాలో అన్న ఉన్నాడుగా? అడుగుతాను" అంది చారుమతి.

శ్రీదేవి ఆనందంతో ఎగిరి గంటు వేసినంత పని చేసింది.

"శంకరం మాట నాకు జ్ఞాపకమే రాలేదు, చారూ. నువ్వు తప్పక శంకరాన్ని అడుగు. చిన్నప్పటినించీ తెలిసినది, చెల్లెలు ప్రాణమిత్రురాలూ కనక పద్మ కథ విని, హృదయం కరిగి పెళ్లి చేసుకోవచ్చును" అంది.

"సరే, వాడు రానీ అడుగుతాను. ఉత్తరాలలో రాస్తే ఇలాంటి పనులు జరగవు" అంది చారుమతి.

"శంకరం ఎప్పుడు వస్తాడు?" అడిగింది చారుమతి.

"రెండు నెలలు సెలవు తీసుకుని సంవత్సరాదికి వస్తాడట. మార్చిలో రావచ్చును. ఆ రెండు నెలలలో ఇక్కడ బోల్డు పని ఉంది."

"ఏమిటంత పని?"

"భగవతి పెళ్లిని గురించిన తొందర. భగవతికి మంచి సంబంధం చూసి, వాడు ఉండగానే పెళ్లి చేసెయ్యాలని ఊహ."

"అదేమిటీ? నీకు, మాలతికి పెళ్ళిళ్ళు కాకుండానే చిన్నదానికి చేసేస్తారా?" శ్రీదేవి ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"మాలతికి సంబంధం నిశ్చయమై పోయింది. మా అత్త కొడుకు గోపాల్ ఇక్కడ రైల్వేలో పని చేస్తున్నాడు. నా సంగతి తరువాత చూసుకోవచ్చును. భగవతికి తొందరగా పెళ్లి చేసుకోవాలని ఉంది" అంది చారుమతి.

"నీ పెళ్లి కాకుండా భగవతి పెళ్లి చెయ్యడం నాకేం నచ్చలేదు" అంది శ్రీదేవి.

"ఒకటి రెండు సంబంధాలు చూశాం. నచ్చలేదు. అంటే, మాకు నచ్చక కాదు. వాళ్లకి చాలా కట్నం ఆశ ఉంది. ఒకరు అయిదువేలు, ఒకరు మూడువేలు కట్నము, లాంఛనాలు ఇవ్వమని కోరారు. వాళ్ళతో మేం తూగలేం. భగవతికి మాత్రం మంచి ఉద్యోగస్తుణ్ణే చేసుకోవాలని ఉంది."

శ్రీదేవి వింటూ ఊరుకుంది.

"మా బావగారిని, అదే భానక్క భర్తని చూశావుగా! ఆయనే పాపం తిరిగి అవస్థపడుతున్నారు. శంకరం వచ్చేలోగా ఏదో ఒకటి స్థిరపరిచేస్తే, వాడు ఉండగానే పెళ్లి చేసెయ్యవచ్చును. మళ్ళీ మళ్ళీ వాడు అంత దూరం నించి ఎక్కడ రాగలడు?"

"భగవతి పెళ్లి, మాలతి పెళ్లి ఒకసారే చేసేస్తారా? ఖర్చు కూడా కలిసి వస్తుంది" అంది శ్రీదేవి.

"ఏమో! నా పెళ్లి అయితే కాని మాలతి పెళ్లి చేసుకోదట. నా కోసం ఆగవద్దని చెబుతున్నాను నేను."

"పోనీలే! మాలతికైనా అక్కని గురించి దిగులు ఉంది."

శ్రీదేవి, చారుమతి మాట్లాడుకుంటూ ఉండగా పద్మ వచ్చింది. ఎన్నాళ్ళ తరవాతో ముగ్గురు వారి కిష్టమైన మామిడి చెట్టు కింద కూర్చుని మాట్లాడుకోవడం సంతోషాన్ని కలిగించింది.

పద్మ ఎదురుగా పెళ్ళిళ్ళ విషయాలు, కుటుంబ విషయాలు మాట్లాడ కూడదనుకున్నారు శ్రీదేవి, చారుమతి. కాస్సేపు పుస్తకాలను గురించి, సినిమాలను గురించి మాట్లాడుకున్నారు. పరిగెడుతూ, పడుతూ లేస్తూ తిరుగుతున్న అమర్ తో ఆడుకున్నారు కొంతసేపు. ఇంతలో

శ్రీదేవి లోపలి వెళ్లి ఒక పుస్తకం తెచ్చి చారుమతి చేతిలో పెట్టి, "ఇందులోది ఒకటి పాడు" అంది. చారుమతి ఆ పుస్తకాన్ని అందుకుంది అది శ్రీదేవికి తను పెళ్ళిలో ఇచ్చిన కానుక. అది చూస్తూ, "ఈ పుస్తకం ఇక్కడే మరిచి పోయావా?' అంది.

"ఇక్కడ మరిచి పోతానా? అది నాతోపాటు ఎల్లప్పుడూ ఉంటుంది. నేను ఎక్కడికి వెళితే అక్కడికి వస్తుంది" అంది శ్రీదేవి.

చారుమతి బసవరాజు అప్పారావుగారి గేయం పాడింది.

"ఎద మెత్త నౌటకై
సొదగుందరా, అంత
మది గల అహమెల్ల
వదిలి పోవురా."

"కొత్త పాటలు ఏమీ నేర్చుకోలేదా? ఏదైనా కొత్తది పాడు" అంది పద్మ.

చారుమతి తను గోపాల్ దగ్గిర నేర్చుకున్న పాట పాడింది.

"శివ శివ శివ యనరాదా!
శివనామము చేదా!"

"ఈ పాట రేడియోలో వస్తూ ఉంటుంది. నాకు చాలా ఇష్టం" అంది శ్రీదేవి.

చీకటి పడగానే ఇళ్ళకి వెళ్ళిపోవడానికి పద్మ, చారుమతి లేచారు. పద్మ రిక్షా కట్టించుకుని రామారావుపేట వెళ్లి పోయింది. చారుమతి నడచే ఇంటికి బయలుదేరింది. దారి పొడుగునా ప్రతి ఇంటి ముందర నీళ్ళు చల్లి ముగ్గులు తీరుస్తున్నారు ఆడవాళ్ళు. రకరకాలైన ఆ ముగ్గులు చూసుకుంటూ మెల్లిగా నడుస్తూ ఇల్లు చేరింది చారుమతి.

శ్రీదేవి సంక్రాంతి పండగ వెళ్ళేదాకా కాకినాడలోనే ఉంది. పండగ ముందురోజు ఆమె భర్త వచ్చాడు. ప్రతి రోజు పద్మని కలుసుకుని కొన్ని గంటలు గడిపేది శ్రీదేవి. పద్మలో రెండవసారి వివాహేచ్ఛ కలగజేయాలని శ్రేదేవి ఆశయం. పద్మలో కొత్త ఆశలు చిగురించాయి.

భోగినాడు కొడుక్కి భోగిపళ్లు పోసి, పేరంటానికి అందర్నీ పిలిచింది శ్రీదేవి. ఆ రోజు మాలతి ఒక చక్కటి "బేబీ సెట్" తెచ్చి అమర్ కి ఇచ్చింది. శ్రీదేవి పుచ్చుకోడానికి అడ్డు చెపితే, "ఆ రోజు నా కోసం ఎస్.ఎస్.ఎల్.సి. పుస్తకాలు పంపితే నేను వద్దన్నానా? నీ వల్లే ఆ పరీక్ష పాసయ్యాను. ఇవాళ నా ఆనందం కొద్దీ బాబుకి చిన్న కానుక ఇస్తే వద్దంటున్నావా అక్కా" అంది.

"బదులు తీర్చేసుకుంటున్నావా?" అంటూ నవ్వింది శ్రీదేవి.

పండగ వెళ్ళగానే హైదరాబాద్ వెళ్ళిపోయారు శ్రీదేవి, భర్తా.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments